

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค และเพื่อวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย โดยมีประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่ได้ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง ทั้งนี้ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 5 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนวัดราชโอรส โรงเรียนเบญจมราชูทิศและโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

งานวิจัยชิ้นนี้ เป็นงานวิจัยที่ใช้แบบสอบถาม โดยสร้างแบบสอบถามเป็นแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้คำบุพบทที่ปรากฏในหนังสือ 《汉语教程》 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง ตั้งแต่เล่มที่ 1-3 ซึ่งมีคำบุพบทที่ใช้ในการทดสอบทั้งสิ้น 7 คำ จากนั้นนำคำบุพบทแต่ละคำมาสร้างเป็นข้อคำถามที่เป็นการแปลประโยคคำถามภาษาไทยโดยจัดวางตำแหน่งของบุพบทลีใน 3 รูปแบบที่กันโดยทั่วไป กล่าวคือรูปแบบที่ 1 วางบุพบทลีหน้าประโยค รูปแบบที่ 2 วางบุพบทลีหน้ากริยา และรูปแบบที่ 3 วางบุพบทลีหลังกริยา

ทั้งนี้ เพื่อให้ได้คุณภาพของข้อคำถามที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน จึงได้ทดสอบในครั้งที่ 1 ซึ่งพบว่า คำบุพบทที่ผู้เรียนตอบถูกมากที่สุด ได้แก่ คำบุพบท 往 (มุ่ง,มุ่งสู่) และคำบุพบทที่ผู้เรียนตอบถูกน้อยที่สุด ได้แก่ คำบุพบท 跟(กับ) เมื่อวิเคราะห์จากตำแหน่งในประโยคแล้วได้ว่า คำบุพบท 往(มุ่ง,มุ่งสู่) มีการใช้เหมือนกับภาษาไทยจึงทำให้ผู้เรียนตอบถูกมากที่สุด ส่วนคำบุพบท 跟(กับ) มีวิธีการใช้ไม่เหมือนกับภาษาไทยจึงมีจำนวนผู้เรียนเลือกตอบน้อย ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงเลือกข้อคำถามที่มีค่าร้อยละของผู้ตอบถูกเกิน 60 แต่ไม่เกินร้อยละ 80 เพื่อทดสอบสมมติฐานดังกล่าวเป็นสำคัญ และได้แสดงผลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามและรูปแบบวิธีการใช้คำบุพบทภาษาจีนเป็นส่วนประกอบ

5.1 ผลการวิจัย

ผลการวิจัย แบ่งเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่

ส่วนแรก สถานภาพส่วนบุคคล ในภาพรวมเป็นนักเรียนมัธยมปีที่ 6 ที่ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง

ส่วนที่สอง รูปแบบวิธีการใช้คำบุพบทภาษาจีน มีทั้งหมด 3 รูปแบบ คือ 1)หน้าประธานหรือหน้าประโยค 2)หลังประธานหรือหน้าคำกริยา 3)หลังคำกริยา และในทุกข้อคำถามมีผู้เลือกตอบทุกรูปแบบ มีผู้ตอบคำถามถูกต้องมากถึงร้อยละ 44.06 และมีผู้ตอบคำถามผิดมากถึงร้อยละ 51.46

5.2 อภิปรายผล

สำหรับการอภิปรายผลผู้วิจัยได้นำจำนวนร้อยละของการตอบผิดมาวิเคราะห์มูลเหตุของความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท แบ่งได้เป็น 1)มูลเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่ และ 2) มูลเหตุจากการเรียนการสอน แม้ว่าผู้เรียนได้ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง แต่ก็ยังคงเกิดความผิดพลาดที่มีมูลเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ซึ่งมีจำนวนร้อยละมากกว่ามูลเหตุที่มาจากการเรียนการสอน โดยร้อยละของการตอบถูกของคำว่า 给(ให้) และ 往(มุ่ง) มีค่าคำตอบถูกเกินร้อยละ 50 แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นร้อยละของการตอบผิดของคำว่า 从(จาก) หรือจากคำว่า 在(ที่) หรือจากคำว่า 跟(กับ) และจากคำว่า 对(ต่อ) มีค่าคำตอบผิดเกินร้อยละ 50 ซึ่งนั่นได้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเข้าใจชำนาญกับการใช้คำบุพบท 给(ให้)และคำบุพบท 往(มุ่ง)ที่มักจะวางกลุ่มคำบุพบทหลังกริยาเช่นเดียวกับภาษาแม่ของผู้เรียน และขาดความชำนาญการใช้คำบุพบท 从(จาก), 在(ที่), 跟(กับ)และ 对(ต่อ) ที่มักจะวางกลุ่มคำบุพบทหน้ากริยาตามหลักการทั่วไปที่ใช้ในการเรียนการสอน แต่คำว่า 在(ที่) แตกต่างจากคำบุพบทอื่นอีกเรื่องหนึ่งที่ชัดเจน นั่นคือคำว่า 在(ที่)มีวิธีการใช้ที่หลากหลายกว่าคำบุพบทอื่นนั่นเอง

ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มากกว่าอิทธิพลจากการเรียนการสอน จากงานวิจัยพบว่า อิทธิพลของภาษาแม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกินกึ่งหนึ่งเลือกคำตอบได้ถูกต้องเมื่อคำตอบที่ถูกต้องในข้อนั้นๆเป็นกลุ่มคำบุพบทวางหลังกริยา ในขณะเดียวกัน อิทธิพลของภาษาแม่ก็สามารถทำให้ผู้เรียนจำนวนร้อยละ 29 เลือกคำตอบที่ผิดเนื่องจากเลือกคำตอบที่กลุ่มคำบุพบทวางหลังกริยา เช่นเดียวกัน

5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยพบว่า การศึกษาภาษาจีนเป็นเวลา 360 ชั่วโมงยังไม่สามารถจัดความผิดพลาดที่มีสาเหตุมาจากภาษาแม่ได้ ในงานวิจัยหรือบทความส่วนใหญ่มักจะให้ผู้สอนเน้นย้ำโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อลดปัญหาดังกล่าว ซึ่งก็จะเกิดผลตามมาเป็นข้อผิดพลาดในการเรียนการสอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอแนะนำให้ผู้สอนแยกกลุ่มคำบุพบทตามการวางตำแหน่งในประโยค ทั้งนี้ก็เพื่อให้ความผิดพลาดที่มีมูลเหตุจากทั้งอิทธิพลของภาษาแม่และจากการเรียนการสอนนั้นลดปริมาณลงมากยิ่งขึ้น